

C-676/22. sz. ügy**Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2022. november 2.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Nejvyšší správní soud (Cseh Köztársaság)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2022. október 26.

Felperes:

B2 Energy s.r.o.

Alperes:

Odvolací finanční ředitelství

[...]

VÉGZÉS

A Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Cseh Köztársaság) [omissis] az **B2 Energy s.r.o.** [omissis] felperesnek az **Odvolací finanční ředitelství** (másodfokú adóigazgatóság, Cseh Köztársaság) [omissis] alperes ellen, az alperes 2019. november 21-i határozatával [omissis] szemben benyújtott keresete tárgyában folyamatban lévő eljárásban a felperes által a Městský soud v Praze (prágai városi bíróság, Cseh Köztársaság) 2021. augusztus 18-i ítéletével (ügyszám: 14 Af 4/2020-48) szemben benyújtott felülvizsgálati kérelmet elbírálva

a következőképpen határozott:

- I.** előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést **terjeszti** az Európai Unió Bírósága elé:

Az Európai Unió Bíróságának 2021. december 9-i Kemwater ProChemie ítéletére (C-154/20, EU:C:2021:989) tekintettel úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 138. cikkének (1) bekezdését, hogy a hozzáadottérték-adó

(héa) alóli mentességhez való jog gyakorlását az Európai Unió másik tagállamába irányuló termékértékesítés esetén anélkül kell megtagadni, hogy az adóhatóságnak bizonyítania kellene, hogy a terméket értékesítő héacsalásban vett részt, abban az esetben, ha az értékesítő nem bizonyította, hogy a termékeket az Európai Unió másik tagállamában letelepedett, az adóügyi dokumentumokban foglaltak szerint adóalanynak minősülő konkrét vevő részére értékesítették, annak ellenére, hogy – figyelembe véve a ténybeli körülményeket és az adóalany által szolgáltatott bizonyítékokat – rendelkezésre állnak az annak ellenőrzéséhez szükséges információk, hogy a valódi vevő az Európai Unió másik tagállamában adóalanynak minősült-e?

[...]

Indokolás:

I. Az eljárás tárgya

[1] A felperes cseh gazdasági társaság. 2015. július 15-én az adóhatóság adóellenőrzést indított a felperesnél a 2015. februári, márciusi, áprilisi és májusi adómegállapítási időszakokra vonatkozóan. Ezen ellenőrzés alapján az adóhatóság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította, hogy teljesültek az Európai Unió (a továbbiakban: EU) másik tagállamába irányuló termékértékesítésre vonatkozó, azon adóügyi dokumentumok alapján alkalmazott hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) alóli mentességre jogosító feltételek, amelyeken a termékértékesítés vevőiként az OOV-Družstvo Malinovo, družstvo és a BICOTEC LIMITED társaság (a továbbiakban: a termékértékesítés vevői) szerepel. A benyújtott dokumentumok repceolaj másik uniós tagállamba irányuló értékesítésére vonatkoztak. A felperes az adóhatóság rendelkezésére bocsátotta a végrehajtott ügyletekre vonatkozó adóügyi dokumentumokat, valamint azok mellékleteiként megrendeléseket, szállítóleveleket, nemzetközi fuvarleveleket, mérlegelési bizonylatokat, az áruk minőségének méréséről szóló igazolásokat, valamint adásvételi keretszerződéseket, szállítmányozási keretszerződést és bankszámlakivonatokat.

[2] Az adóhatóság nem vitatta a termékek másik tagállamba irányuló szállításának tényleges megvalósulását. Az adóhatóság azonban úgy ítélte meg, hogy a felperes nem támasztotta alá állításait, mivel nem bizonyította, hogy a termék feletti tulajdonosként való rendelkezés jogát átruházta a benyújtott dokumentumokban a termékek vevőiként megjelölt személyekre (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo és a BICOTEC LIMITED társaság), illetve azt sem, hogy a termékeket másik tagállamban adónyilvántartásba vett személy részére értékesítették. Így a felperes nem teljesítette az adómentességhez való jog gyakorlásának feltételeit. A termékeket a felperestől beszerző személyek nem jelentették be a termékbeszerzést a Cseh Köztársaságban, sem pedig az Unión belüli termékértékesítést háromszögügyletként, és a termékeknek egy másik tagállamból történő beszerzése utáni adót sem fizették meg. A termékértékesítést a DRAGSTAL és a WRATISLAVIA-BIO társaságok tekintetében sem igazolták,

amely társaságok a felperes szerint a végső vevői voltak. A benyújtott nemzetközi fuvarlevelek és mérlegelési bizonylatok némelyike valóban a WRATISLAVIA-BIO társaságot jelölte meg a termékek tulajdonosaként, azonban azokat aláírásával és bélyegzőjével egy másik jogalany, nevezetesen a Wratislavia-Biodiesel igazolta, így a felperes nem bizonyította, hogy a termékeket a WRATISLAVIA BIO részére értékesítették. Maga az a tény, hogy a vevők kifizették a repceolaj árát, nem jelenti azt, hogy a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jogot is megszerezték. A termékek vevői részére kiállított számlákhoz csatolt nemzetközi fuvarlevelek némelyikét még a végső vevők sem igazolták, vagy pedig teljesen más jogalanyok igazolták. A termékek tényleges bejelentett vevők részére másik uniós tagállamban történő átadását szintén nem erősítették meg a tanúk.

[3] Ezért az adóhatóság a 2017. október 6-i adómegállapítási határozataiban a bevallott hozzáadottérték-adót megemelte azzal, hogy a felperes tekintetében az adó összegét a 2015. februári adómegállapítási időszak tekintetében 66 323 CZK, a 2015. márciusi adómegállapítási időszak tekintetében 68 490 CZK, a 2015. áprilisi adómegállapítási időszak tekintetében 74 359 CZK, a 2015. májusi adómegállapítási időszak tekintetében pedig 8486 CZK összegben állapította meg.

[4] Az alperes az ezen adómegállapítási határozatok elleni fellebbezést 2019. november 21-i határozatával [omissis] elutasította. A felperes a Městský soud v Praze (prágai városi bíróság, a továbbiakban: városi bíróság) előtt megtámadta az alperes határozatát. A városi bíróság 2021. augusztus 18-i ítéletével (ügyszám: 14 Af 4/2020-48) elutasította az alperes határozatával szembeni keresetet. A városi bíróság álláspontja szerint a vita tárgyát nem az adóügyi dokumentumok benyújtása (formai feltételek teljesítése) és nem a termékek más tagállamba irányuló szállításának megvalósulása képezte, hanem az, hogy az adóhatóság és az alperes vitatta a bejelentett vevők részére történő termékértékesítést.

[5] A városi bíróság a Bíróság ítélkezési gyakorlata, különösen a 2007. szeptember 27-i Teleos plc és társai ítélet (C-409/04, EU:C:2007:548) alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes még azt sem bizonyította, hogy a termékek a bejelentett vevőkön keresztül jutottak el a végső vevőkhöz. A benyújtott dokumentumokból ugyanis nem derült ki, hogy a vevő nevében ki vette át a terméket, illetve hogy melyik vevő részére értékesítették a terméket, amit a kihallgatott tanúk sem erősítettek meg. Ezért nem egyértelmű, hogy ki volt jogosult tulajdonosként rendelkezni a termékkel (a repceolajjal). A városi bíróság hangsúlyozta, hogy az alperes nem azt róta fel a felperesnek, hogy adócsalásban vett részt, hanem azt, hogy nem állt rendelkezésre bizonyíték az adóbevallásainak alátámasztására. Az ügy tényállása alapján a felperes nem járt el jóhiszeműen a repceolajjal való tulajdonosként történő rendelkezési jognak a termékértékesítés bejelentett vevői részére történő tényleges átruházása tekintetében.

[6] A felperes a városi bíróság ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, amelyben az adómentességhez való jog másik uniós tagállamba irányuló termékértékesítés tekintetében történő alkalmazására vonatkozó feltételek

bizonyításának kérdését hozta fel. A termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog keletkezése időpontjának értékelését illetően a felperes elsőként arra hivatkozott, hogy abban az esetben is teljesítette a másik uniós tagállamba irányuló termékértékesítésre vonatkozó héamentességhez való jog mindhárom feltételét, amikor a termékek bejelentett vevők részére történő értékesítését nem igazolták. Azon vevő valódi kiléte, akire átruházták a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jogot, ugyanis a benyújtott bizonyítékok alapján állapítható meg. E bizonyítékok egyértelműen alátámasztják azt, hogy a végső vevők, akik a vonatkozó adódokumentumokban bejelentettektől eltérő társaságok voltak, egy lengyel városban (Wrocław) ténylegesen átvették a terméket.

II. Az uniós jog és a nemzeti jog hivatkozott rendelkezései

[7] A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 131. cikke szerint az adómentességeket az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az említett adómentességek helyes és egyszerű alkalmazása, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételekkel kell alkalmazni.

[8] A 2006/112/EK irányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a termékeket az eladó vagy a beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területére, és ha a termékértékesítés megrendelője a termékek feladásának vagy elfuvarozásának indulási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként eljáró személy vagy nem adóalany jogi személy.

[9] Maga az irányelv (ellentétben például a héalevonási jog gyakorlására vonatkozó eljárással, lásd az irányelv 168. cikkének a) pontját és 178. cikkének a) pontját) azonban nem tartalmaz konkrét rendelkezéseket arra vonatkozóan, hogy az adóalanynak milyen bizonyítékokat kell benyújtania az adómentességre való jog gyakorlása érdekében.

[10] A 2006/112/EK irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerint adóalany az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

[11] A 2006/112/EK irányelv 287. cikke szerint az 1978. január 1-jét követően csatlakozó tagállamok adómentességet biztosíthatnak azoknak az adóalanyoknak, amelyek éves árbevétele nem haladja meg az alábbi összegek nemzeti valutában kifejezett, csatlakozásuk napján érvényes átváltási árfolyamon számított ellenértékét [...]. A Cseh Köztársaság esetében ez az árbevétel a 7. pontnak megfelelően 35 000 euró. Más tagállamok esetében hasonló kivételeket – különböző korlátozásokkal – a 2006/112/EK irányelv 284–286. cikke állapít meg.

[12] A cseh jog – figyelembe véve a 235/2004/EK irányelv 287. cikkében említett lehetőséget – a zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (a hozzáadottérték-adóról szóló 235/2004. sz. törvény) 6. §-ának (1) bekezdésében megállapítja, hogy az adóalany akkor válik héaalannyá, ha a közvetlenül megelőző legfeljebb 12 naptári hónapra eső árbevétele meghaladja az 1 000 000 CZK-t, azon személy kivételével, aki kizárólag adólevonást kizáró adómentes tevékenységet végez.

[13] Az adómentességhez való jog gyakorlásának anyagi jogi feltétele a másik uniós tagállamba irányuló termékértékesítés. Az adómentességhez való jog akkor keletkezik, ha a héatörvény jelen ügyre irányadó időszakban hatályos változatának 64. §-ában meghatározott feltételek teljesülnek. Alapelv, hogy az adó levonásával járó adómentességben részesül az adóalany által más tagállamban adónyilvántartásba vett személy részére egy másik tagállamba történő termékértékesítés, ha e termékeket belföldről adta fel vagy fuvarozta el az adóalany, a vevő vagy az engedéllyel rendelkező harmadik személy. Kivételt jelent az olyan személy részére történő termékértékesítés, aki tekintetében a más tagállamban történő termékbeszerzés nem adóköteles.

[14] A héatörvény 4. §-a (1) bekezdésének e) pontja szerint végrehajtott ügyletnek minősül az adóalany által e minőségében ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás. A héatörvény 4. §-a (1) bekezdésének f) pontja szerint az adónyilvántartásba vett személy alatt olyan személyt kell érteni, aki a tagállamok közötti kereskedelemben a hozzáadottérték-adó tekintetében adóazonosító számot kapott.

[15] A héatörvény 13. §-ának (1) bekezdése a termékértékesítést valamely termék tekintetében tulajdonosként fennálló rendelkezési jog átruházásaként határozza meg. E rendelkezés (2) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában másik tagállamba irányuló termékértékesítés alatt olyan termékek értékesítését kell érteni, amelyeket valamely másik tagállamba irányulóan ténylegesen feladtak vagy elfuvaroztak.

[16] A zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (az adózás rendjéről szóló 280/2009. sz. törvény) 92. §-ának (3) bekezdése értelmében az adóalanyoknak az összes olyan körülményt bizonyítani kell, amelyeket az általános adóbevallásban, a kiegészítő bevallásban és más dokumentumokban köteles feltüntetni.

III. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elemzése

[17] A jelen ügyben a Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) azzal a kérdéssel szembesült, hogy egy másik tagállamba irányuló termékértékesítés tekintetében megtagadható-e a hozzáadottérték-adó alóli mentességhez való jog, ha a termék valódi vevője, akire vonatkozóan az értékesítő a mentességhez való jogot gyakorolni kívánja, ismeretlen.

18) [omissis]

[19] A 2006/112/EK irányelv 131. és 138. cikkével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatában a Bíróság többször hangsúlyozta, hogy a hozzáadottérték-adó alóli mentességhez való jog vagy az adóalany által teljesítendő követelmények értékelése során a tagállamok adóhatóságainak minden esetben alkalmazniuk kell a jogbiztonság, a bizalomvédelem és az arányosság elvét. A cseh jog szerint az anyagi jogi feltételek teljesítésére vonatkozó bizonyítási teher az adóalanyt terheli. Ugyanez a következtetés vonható le a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából is. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a bizonyítási teher csak annyiban módosul, hogy az adóhatóságok és a tagállamok nem kötelezhetik az adóalanyokat arra, hogy olyan további feltételeket teljesítsenek, amelyek nem egyeztethetők össze a 2006/112/EK irányelv által elismert célkitűzésekkel. Az adócsalásban való részvétel gyanúja esetében azonban megfordul a bizonyítási teher, és az adócsalásban való részvételt az adóhatóságnak kell bizonyítania.

[20] Noha maga az irányelv nem tartalmaz konkrét rendelkezéseket arra vonatkozóan, hogy az adóalanynak milyen bizonyítékokat kell benyújtania a hozzáadottérték-adó alóli mentességhez való jog gyakorlása érdekében, a Bíróság konkrét esetekben úgy határozott, hogy a hozzáadottérték-adó alóli mentességhez az importőrnek bizonyítania kell, hogy a kivitel időpontjában a szóban forgó termékeket valamely másik tagállamba szándékoztak feladni vagy elfuvarozni, és hogy az azt követő Közösségen belüli értékesítés keretében az említett termékek ilyen feladás vagy elfuvarozás tárgyát képezték, anélkül, hogy bizonyítania kellene a vevő konkrét címére történő feladást. Ilyen bizonyíték lehet a kivitel helye szerinti tagállamban található adóraktárból valamely másik tagállamban található adóraktárba történő szállításra vonatkozó dokumentum.

[21] A 2006/112/EK irányelv 168. és 178. cikke szerinti héalevonás jogi bizonyítása tekintetében a Bíróság a nemrégiben hozott 2021. december 9-i Kemwater ProChemie ítéletében (C-154/20, EU:C:2021:989) a következő választ adta a Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) kibővített tanácsa által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre: „A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó (héta) levonásához való jog gyakorlását anélkül kell megtagadni, hogy az adóhatóságnak bizonyítania kellene, hogy az adóalany héacsalást követett el, illetve tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jog megalapozása érdekében hivatkozott ügylet ilyen csalás része volt, amennyiben – mivel az érintett termékek tényleges értékesítője vagy az érintett szolgáltatások tényleges nyújtója nem került azonosításra – ezen adóalany nem bizonyítja, hogy ezen értékesítő vagy szolgáltató az adóalany minőségével rendelkezett, ha – figyelembe véve a ténybeli körülményeket és az említett adóalany által szolgáltatott bizonyítékokat – nem állnak rendelkezésre az annak megállapításához szükséges adatok, hogy ezen értékesítő vagy szolgáltató adóalanynak minősült-e.”

[22] A Bíróság tehát megerősítette, hogy a termékek értékesítőjének vagy a szolgáltatás nyújtójának adóalanyisága (a Cseh Köztársaság esetében

héaalanyisága) a héalevonási jog gyakorlásának egyik anyagi jogi feltétele. Ugyanakkor elismerte, hogy bizonyos feltételek mellett ezt az értékesítőt nem kell egyértelműen azonosítani, ha a ténybeli körülményekből biztosan következik, hogy rendelkezett héaalanyi minőséggel. A bizonyítási teher e tekintetben azt a személyt terheli, aki élni kíván a héalevonási joggal. Kivételt képez az a helyzet, amikor az adóhatóság rendelkezik az annak ellenőrzéséhez szükséges adatokkal, hogy a héalevonási jog ezen anyagi jogi feltétele teljesül-e.

[23] A Bíróságnak a hivatkozott ítéletben foglalt következtetéseivel összhangban tehát az adóeljáráásban nem kell bizonyítani, hogy az adóköteles ügyletet héaalanynak minősülő konkrét értékesítő hajtotta végre. Ezért az a lehetőség is fennáll, hogy a héalevonási jog anyagi jogi feltételei annak ellenére teljesülnek, hogy az értékesítő kiléte nem került megállapításra, ha az adóhatóság a tényállást figyelembe véve rendelkezni fog az annak ellenőrzéséhez szükséges adatokkal, hogy a tényleges értékesítő héaalanynak minősült-e.

[24] A jelen ügyben megállapított tényállás arra utal, hogy a felperes anélkül szállított repceolajat egy másik tagállamba, hogy igazolta volna, hogy azt a bejelentett vevők (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo és BICOTEC LIMITED társaság) részére szállította le. E terméket azonban egy másik uniós tagállamban található konkrét címekre szállították, ahol e termék átvételét más jogalanyok igazolták. Az 1988977. számú nemzetközi fuvarlevélén az RPA bélyegzőjével és aláírásával igazolták azon termék értékesítését, amelynek bejelentett vevője az OOV-Družstvo Malinovo, družstvo jogalany volt. A vonatkozó nemzetközi fuvarleveleken és mérlegelési bizonylatokon azon termék értékesítését, amelynek bejelentett vevője a BICOTEC LIMITED társaság volt, a Skład Wrocław jogalany (ul. Swojczycka 32, 51-501 Wrocław, a másik elnevezése: Magazyn-Wrocław) és a Wratislavia-Biodiesel társaság bélyegzőjével és aláírásával igazolták. Az egyes vizsgált értékesítésekre vonatkozóan benyújtott mérlegelési bizonylatokon a termék tulajdonosaként a WRATISLAVIA-BIO társaságot tüntették fel, és azokat a Wratislavia-Biodiesel társaság bélyegezte le és írta alá.

[25] Ezenfelül hangsúlyozni kell, hogy a jogvita tárgyát nem a repceolaj Csehországból Lengyelországba történő szállítása és a fuvarozó tartályaiból a felperes által adóbevallásaiban meg nem jelölt más vevőknél történő későbbi kitarazása képezte, az adóhatóság pedig kizárólag azon az alapon nem biztosította számára az adómentességet, hogy nem igazolta a terméknek a bejelentett vevők részére történő szállítását. Ezenkívül a repceolajat több tíz tonnát meghaladó mennyiségben, azaz több tízezer euró értékben szállították le a rendeltetési helyekre. Ezért nehéz elképzelni, hogy a szóban forgó termék valódi vevői nem minősültek héaalanyoknak.

[26] A fentiekre tekintettel az a kérdés merült fel, hogy a Kemwater ProChemie ítéletben megfogalmazott következtetések a jelen ügyben is alkalmazhatók-e, és hogy annak bizonyítása keretében, hogy teljesülnek-e egy másik tagállamba irányuló termékértékesítés tekintetében a héamentességhez való jog gyakorlásának anyagi jogi feltételei, az adóalanynak azt is bizonyítani kell, hogy

a terméket konkrét (általa bejelentett) adóalanynak minősülő vevő vette át, vagy elegendő-e, ha az ügy tényállásából kitűnik, hogy a terméket valamely másik tagállamban olyan másik valódi vevő vette át, aki adóalanynak minősült (vagy a tényállás alapján adóalanynak kellett volna minősülnie)?

[27] A Nejvyšší správní soud (a legfelsőbb közigazgatási bíróság) tudomással bír a Bíróság 2019. október 17-i Unitel sp. z o.o ítéletében (C-653/18, EU:C:2019:876) megfogalmazott azon következtetésekről, amelyek szerint a héamentességhez való jog nem biztosítható, ha a termék valódi vevője azonosításának hiánya megakadályozza annak bizonyítását, hogy a szóban forgó ügylet Európai Unió területén kívülre irányuló termékértékesítésnek minősül. A hivatkozott ítélet egyrészt az EU területén kívülre irányuló termékértékesítést érintő eltérő helyzetre vonatkozik, másrészt nem ad választ arra a kérdésre, hogy az ítélet abban az esetben is alkalmazandó-e, ha az ügy tényállása meggyőzően bizonyítja, hogy noha a terméket nem az adóügyi dokumentumokban bejelentett vevő vette át, azt a rendeltetési helyen egy másik olyan valódi vevő vette át, aki adóalanynak minősült (vagy kellett minősülnie). Más szóval, a szóban forgó kérdés az, hogy egy ilyen esetben elfogadható-e olyan megközelítés, amely összhangban van a Bíróság korábbi ítélezési gyakorlatának Kemwater ProChemie ítéletben kifejezésre jutó bizonyos mértékű változásával. A Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) szerint egy másik tagállamban értékesített termék adómentességének kérdése bizonyos mértékig összehasonlítható az előzetesen felszámított adó levonásához való jog problémájával, mivel mindkét esetben fontos anyagi jogi feltétel az adott ügyletben részes adóalanynak minősülő másik fél (ez a személy a levonási jog esetében az adóköteles ügyletben részes értékesítő, a másik tagállamba irányuló termékértékesítésre vonatkozó adómentesség esetében pedig a terméket a másik tagállamban átvevő személy).

[28] A Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) arra, hogy a Kemwater ProChemie ítéletben szereplő következtetéseket a másik tagállamba irányuló termékértékesítésre vonatkozó adómentességre való jog vizsgálatakor is alkalmazni kell, már a 2022. február 4-i ítéletében (ügyszám: 4 Afs 115/2021-45) rámutatott, amelyben kimondta, hogy az adóalanynak másik uniós tagállamba irányuló termékértékesítésre vonatkozó héamentességre való jogának vizsgálata során nem tagadható meg tőle ez a jog, ha az ügy tényállásából az következik, hogy az adóalany egy másik uniós tagállamban ténylegesen értékesítette a terméket, noha nem bizonyította, hogy azt a bejelentett vevők részére értékesítette. A [omissis] [kérdést előterjesztő bíróság] szerint ellentétes lenne az adósemlegesség elvével, ha megtagadnák az adóalanytól a másik tagállamba irányuló termékértékesítésre vonatkozó héamentességhez való jogot, ha bizonyította, hogy a szóban forgó terméket egy másik valódi vevő részére értékesítette. Ilyen helyzetben azonban ellenőrizni kell, hogy az ügy ténybeli körülményeiből és az adóhatóság rendelkezésére álló vagy az adóalany által szolgáltatott bizonyítékokból kiderül-e, hogy az adóalany termékeinek valódi vevői héaalanynak minősültek.

[29] Másrészt a Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) 2022. május 25-i ítéletében (ügyszám: 10 Afs 374/2020-59) megállapította, hogy a Bíróság Kemwater ProChemie ítéletében megfogalmazott következtetései nem alkalmazhatók a másik tagállamba irányuló termékértékesítésre vonatkozó héamentességhez való jog gyakorlására. A hivatkozott ítéletben [omissis] (a Nejvyšší správní soud [legfelsőbb közigazgatási bíróság]) megállapította, hogy ilyen esetben „továbbra is az az irányadó, hogy az értékesítőnek kell bizonyítania azt, hogy külföldi vevője »adóalany, és mint ilyen jár el« (a Bíróság 2012. szeptember 27-i VSTRI ítélete [C-587/10]). A Bíróság ezen ítélkezési gyakorlatát az NSS (legfelsőbb közigazgatási bíróság) aktuális ítéletei, a 2022. február 10-i molton ítélete (ügyszám: 9 Afs 274/2020-61) és a 2022. február 24-i Steris ítélete (ügyszám: 1 Afs 238/2020-59) is megerősítik, amelyek szerint a cseh értékesítőnek bizonyítania kell, hogy melyik külföldi jogalany volt a termék valódi vevője.”

[30] A felmerült szóban forgó jogkérdés összetettségét és a Bíróság általi megválaszolásának szükségességét tehát a Nejvyšší správní soud (legfelsőbb közigazgatási bíróság) ítélkezési gyakorlatában fennálló ismertetett ellentmondás is igazolja.

[omissis]

MUNKADOKUMENTUM